

län bryta stubbar i och för tjärbränning, blifva befriade från den afgift pr kubikmeter bruten råvara, som de hittills erlagt.

Stockholm den 23 januari 1911.

E. F. Hellberg.

Nr 67.

Af herr **Wallentin m. fl.**, om anslag till Göteborgs och Bohus läns hafsfiskeförenings försäkringsanstalt för försäkring af snörpvadar.

Som bekant har hafsfisket i vårt land under senare åren utvecklats därhän, att detsamma kan betraktas såsom en af landets mest betydande näringsgrenar och lämnar tusental af kustbefolkningen en ganska god om än riskabel och vansklig utkomst.

Tack vare statens öppna blick för näringens betydelse och däraf föranledda ganska verksamma understöd åt densamma i form af billiga lån till inköp af tidsenlig redskap, har särskildt vintersillfisket, som bedrifves i öppna hafvet med s. k. snörpvadar, kunnat utvecklas på ett rent af storartadt sätt, som årligen inbärgar miljoner, hvilket utan statens berörda mellankomst varit omöjligt.

Ehuru den fiskeriidkande befolkningens utkomstmöjligheter härigenom i stort sedt betydligt förbättrats, är likväl yrkets utöfvare relativt fattiga, och man kan med skäl säga, att deras hufvudsakliga egendom ständigt är utsatt för fara att gå förlorad. Detta har ännu mera blifvit förhållandet genom förberörda riskabla vintersillfiske i öppna hafvet, helst den för detta fiske nödvändiga särskildt dyrbara redskapen hittills icke kunnat försäkras för skador, som genom olyckor af många slag kunna drabba densamma. Endast en snörpvad med vadbåt representerar ett

värde af 16—18,000 kronor. På västkusten finnas numera omkring 300 sådana vadar, representerande ett värde af c:a 5 miljoner kronor, som ständigt under fiskeperioden äro utsatta för alla de faror som snörpvadfisket medför. Det ligger en mycket stor fara uti att dessa dyrbara vadar icke någorlunda betryggande kunna försäkras, såväl för näringens utöfvare själfva, som för de institutioner — landstingen — hvilka stå såsom garantier för fiskerilånen. Detta har också redan visat sig, i det under fiskesäsongen 1908—1909 förlusten på grund af olyckor och skador af olika slag å dylika redskap på västkusten uppgick till omkring 34,000 kronor. Under denna säsong är förlusten alldeles säkert 3 gånger så stor som förra säsongen. För att förekomma nöd bland fiskarena inom Bohuslän, som häraf drabbats, måste kollekter i länets kyrkor förra året upptagas. Nu har emellertid en försäkringsförening under sistlidet år startats inom Bohuslän för försäkring af snörpvadar, och skall hvarje sådan vad, som försäkras i föreningen, erlägga en årlig premie af en procent af vadens bruttoförtjänst under året. Men detta kan de första åren icke blifva någon summa tillräcklig för täckande af eventuella förluster.

Föreningen vann visserligen en rätt ansenlig tillslutning i det omkring 87 vadar genast anmäldes till försäkring, men många betvifla huruvida inkomsterna kunna blifva så pass afsevärda, att den afsedda säkerheten för de risker mot hvilka föreningen vill lämna skydd vinnes genom dessa premier, helst föreningen icke har och svårligen med egna resurser förmår att bilda någon reservfond.

Under sålunda relaterade förhållanden torde det icke kunna anses alltför djärft, om jag dristar mig fästa statsmakternas uppmärksamhet på dessa för vårt hafsfiske, särskildt på västkusten, vanskliga förhållanden och påkallar ett stöd från Riksdagens sida åt denna genom Riksdagens välvilliga hjälp utvecklade betydliga näring.

Den bildade försäkringsföreningen är af den största betydelse i afsedda hänseende.

För att föreningen skall blifva till afsedt gagn och trygghet fordras likväl så pass pekuniärt understöd utifrån, att en garantifond kan bildas. Utan en sådan anordning finnes icke heller utsikt, att föreningen skall vinna det förtroende och den tillslutning som för ändamålet erfordras.

Jag vågar därför föreslå att Riksdagen behagade understödja föreningen med lämpligt anslag under ett antal år, på det en garantifond sålunda skulle kunna bildas. Jag har förnummit, att Kungl. Maj:t beviljat anslag till dylika fiskeriföreningar i såväl Blekinge som Hallands

län, men då för ifrågavarande ändamål vida större belopp måste påkallas, än de förenämnda länen erhållit, finner jag det nödvändigt att vädja till Riksdagen.

På grund af det sålunda anförda tillåter jag mig föreslå, det Riksdagen behagade besluta

att årligen under fem år lämna ett anslag af 20,000 kronor till Göteborgs och Bohus läns hafsfiskeförenings försäkringsanstalt för försäkring af snörpvar dar att användas för sådana gjorda förluster.

Stockholm den 24 januari 1911.

C. Wallentin.

Carl L. Olausson.

Herman Andersson.

Georg Engström.